

Antoni Garcia Miralles, president del PSPV-PSOE

“La pitjor dreta, la de la ciutat de València”

Membre de la direcció federal del PSOE, president de les Corts valencianes i del Partit Socialista del País Valencià, Antoni Garcia Miralles opta de nou a presidir el Parlament autònom encapçalant la llista al Congrés valencià per Alacant.

Les seues relacions amb Joan Llerma són les mateixes de fa dotze anys?

—Són millors. El pas del temps treballant en papers diferents i complementaris ens dóna a tots dos experiència. És evident que hi ha més harmonia global en els plantejaments, encara que sempre queda l'òptica personal que cadascú té sobre algunes coses i problemes. Hem tingut discussions serioses dins el partit, i no coses de titulars periodístics de si famílies o no famílies, sinó sobre temes importants, com posar o no en marxa una llei de comarcalització; el tractament i la forma de dur endavant la llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, o assumptes dels ajuntaments. El gran problema que té el partit és que no compta entre la dreta amb interlocutors polítics vàlids en tot aquest procés. Des del punt de vista electoral, parlamentari, les institucions de la Generalitat les hem construït gairebé en solitari. No hi ha una dreta que estiga almenys als nivells de corresponsabilitat autonòmica.

—I no tenim comarcalització perquè la dreta l'ha impossibilitada.

—Parlar de fer una llei de comarcalització amb la dreta que hem tingut i tindrem a les Corts valencianes és pura utopia. La dreta no ha estat mai solidària amb cap posició.

—No deu tenir temps, com que sempre està renovant-se.

—Ja hem vist què ha estat la desfeta del grup parlamentari del PP a les Corts valencianes. A més, el PP no ha tingut ni té una organització que incloga tot el país, de cap manera. És evident que a l'esquerra minoritària hi ha més sensibilitat per aquests temes, però és impossible construir qualsevol gran projecte si no hi ha una corresponsabilitat de la dreta. És igual que la Constitució o l'Estatut. No pot fer-se una comarcalització d'esquerra perquè és un tema que supera

aquesta divisió. Hi ha d'haver un consens ampli. I no tenim interlocutor, no tenim en aquests moments una o dues persones amb les quals poder iniciar el pacte d'una llei. La dreta que tenim ací no té res a veure ni amb Convergència ni amb el PNB. És una dreta cantonalista, insolidària, que devora permanentment els seus líders, imposats o canviats sempre des de Madrid. És impossible aquest diàleg interinstitucional. Així que la discussió no és si s'ha de fer una llei de comarques, sinó amb qui i com, en quin mapa parlamentari pot fer-se.

—¿S'imagina Unió Valenciana sense González Lizondo?

—Com a membre d'una institució que espere continuar presidint no voldria entrar en dinàmiques desqualificadores contra ningú. Clar, el què passa és que després igual apareix a les Corts... Considere que la cosa més nefasta que ha patit aquest país a l'hora de la seva construcció ha estat la dreta política i econòmica de la ciutat de València. L'element més negatiu per organitzar un projecte de poble valencià per a tot el país.

—¿Pedro Agramunt és el líder absolut dels conservadors?

—Agramunt és un producte de la CEOE i de la patronal valenciana. En aquestes eleccions es planteja un problema de liderat per a la dreta valenciana, i és quin partit serà aquell que es configurarà com a alternativa de futur al PSOE, i dins això, qui liderarà la mateixa dreta. Si és el PP qui lidera o no és el PP. Dic la mateixa dreta perquè també hi ha la possibilitat d'una fusió de partits.

—Luis Gamir, ex-ministre d'UCD i gerent popular, li ha recomanat a José María Aznar una dosi de nacionalisme per augmentar la implantació electoral del PP. ¿Com veu aquesta fórmula?

—El senyor Fraga, que ara dóna beneficències a Luis Gamir és el mateix que beneïa Vicente Ramos, Miguel Ramón Izquierdo i a tot el que va ser l'inici i la-

consolidació d'Unió Valenciana. Partits i grups que en aquell moment, recordem-ho bé, no votaren el títol vuitè de la Constitució, i no estaven per l'autonomia, i ara descobreixen l'autonomisme, el regionalisme o qualsevol altra cosa. Quan arriben a estar en la institució que siga, s'oblidaran immediatament d'aquest discurs. El senyor Gámir va aterrar de paracaigudista a Alacant, després hi va fracassar, més tard es va presentar a l'operació Roca per Saragossa, i ara torna ací i ha fet unes declaracions dient que ve de la mà de Fraga i que té el PP a la seua esquerra. Aquestes operacions de transformisme polític semblen un ball de disfresses. De dreta sempre ha estat, però, autonomista, ¡mai!

—Els populars tenen a Alacant un candidat alcaldable, Diego Such, que encara manté fitxa amb vostès ¿Ha estat una mala compra de Manuel Fraga?

—No sé si alguna vegada s'ha cregut els ideals del socialisme, però estic convençut és que no té cap fe en els del PP. Entre altres coses, perquè no hi ha ideals, només interessos. Forma part d'una operació de maquillatge, d'adorn de buscar la sensació que és més d'esquerra que l'esquerra, més *progre* que ningú. Poden haver-hi drames i ambicions personals pel mig. Des del nostre punt de vista, és un fet irrellevant. No tenia cap activitat notòria en el PSOE i ni tan sols es presentava a res. Es situava en la branca marxista del partit, però no se'l coneixia de res de fa molts anys, cap intervenció defensant un punt de vista. ¡Igual ha estat un miracle! Se li va aparèixer un llamp de llum, alguna fogonada, ¡i el va cegar!

—El PP ha reclamat als seus diputats major dedicació a les Corts, compensada amb millores salarials. ¿No guanyen prou o funcionen malament les seues empreses?

—Quan es presentaren a les passades

eleccions com a parlamentaris, sabíem quina era la remuneració econòmica. El que passa és que hi ha hagut una crisi del grup parlamentari del PP a les Corts valencianes, i ha canviat de direcció diverses vegades, sobretot a València. El PP ha estat el grup amb més absentisme, i ha eliminat de les candidatures els que han desenvolupat una millor tasca parlamentària. Són problemes interns, tenen compromisos amb els que han fitxat ara perquè han de deixar-se la seua feina. Convergència o el mateix PNB no tenen aquests problemes. Són partits seriosos, de dreta, però seriosos, ¡Ha, ha, ha!

—Sobre deu punts ¿quants atorgaria a la gestió de l'ex-alcalde Lasalettea?

—A Josep Lluís no se li pot negar que hi ha posat ganes, feina i vocació a la seua responsabilitat. Però ja duia molt de temps en el càrrec. En conjunt el resultat és positiu, perquè, a més, el partit l'havia escollit tres vegades perquè encapçalara la llista...

—...Però no passa de l'aprobat ras.

—Hi ha un moment molt important, quan la seva popularitat es barreja amb l'apogeu electoral del partit. Després les coses van complicar-se. Era necessari trobar un candidat d'equilibri i de programa. Es va fer en un moment en el qual estava per sota de l'aprobat. És molt difícil valorar-lo. Depèn de la temporada.

—Josep Asensi, secretari del Grup Socialista al Parlament, acusa l'oposició de fer fracassar la Comissió de Tràfic d'Influències. Encara esperem l'autoinvestigació promesa pel senyor Felipe Guardiola.

—S'havien posat en la comissió unes esperances que transmetien a la societat una idea falsa, perquè un Parlament autònom no té capacitat per convocar un ciutadà ni un càrrec públic que no sigui estrictament de l'administració autonòmica. Es va entrar en una certa demagògia per part de tots, que ha acabat amb una imatge d'inoperància. Al final els toreros van tirar els *trastos* i van deixar el bou sense torear al

mig de la plaça. Com que aquest bou ni era de la ramaderia del president ni l'havia contractat, tampoc l'havia de matar.

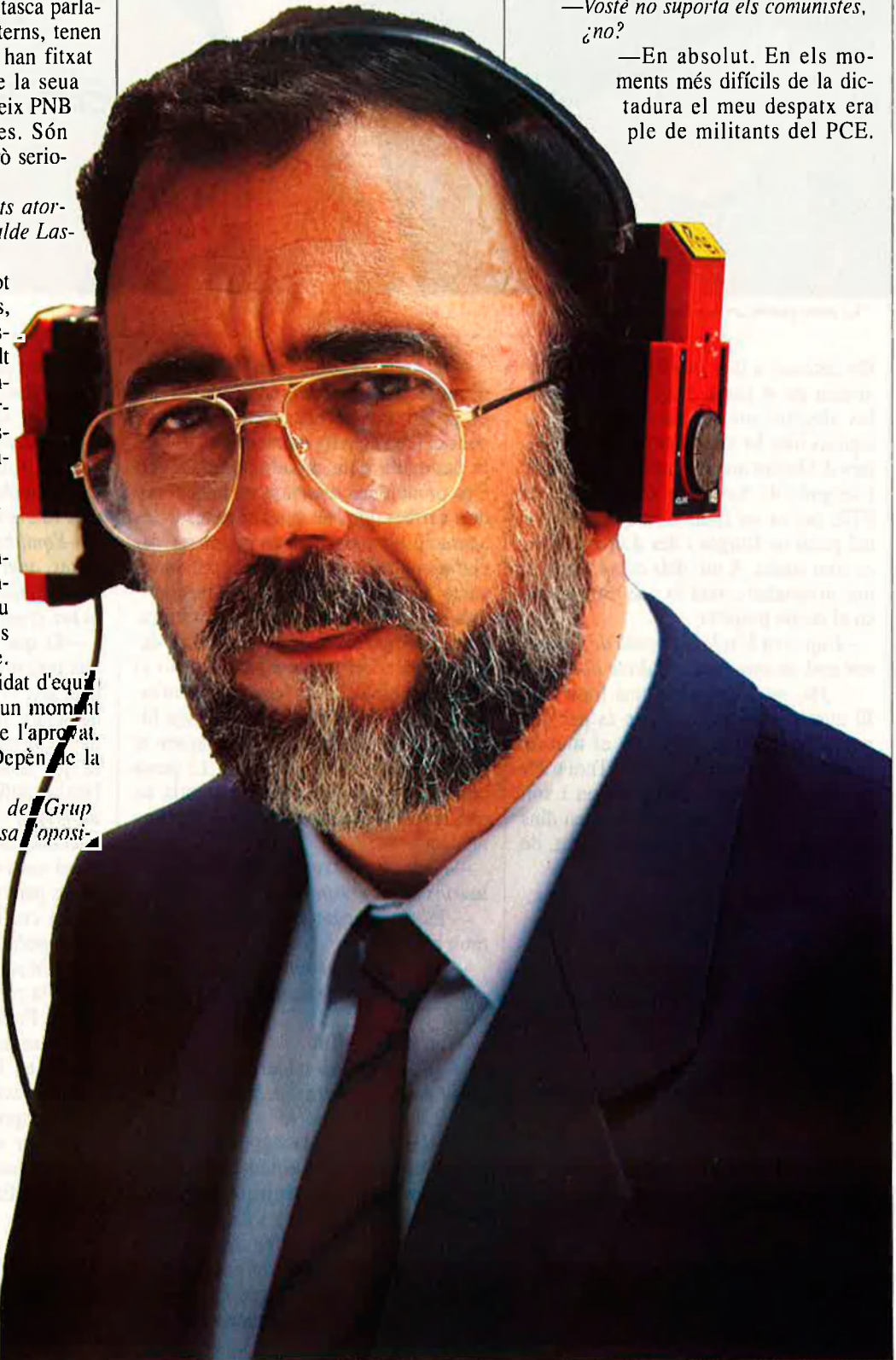
—Perdoni'm però l'ofertament del senyor Guardiola va ser de fatxenda: "¡jo el primer a investigar!"

—Aquest final no l'ha vist ningú, perquè no li ho ha demanat ningú. Però és

que no existeix el procediment d'autoinvestigació, ¡és fals! Els diputats fan la seua declaració en el registre quan juren el càrrec i no hi ha una vigilància permanent d'ells. Res d'allò que va dir-se ni s'ha investigat ni s'ha plantejat per la investigació. Probablement va ser una frase de *climax*.

—Vostè no suporta els comunistes, ¿no?

—En absolut. En els moments més difícils de la dictadura el meu despatx era ple de militants del PCE.

"La dreta podria arribar fins i tot a fusionar-se".

RAFA GIL

Els defensava fins i tot molt abans d'ingressar en el partit, l'any 1972. Una de les alegries més grans que he tingut aquests dies ha estat veure a la candidatura d'Alacant un antic militant del PCE, i després de Santiago Carrillo, en el PTE, que va ser client meu quan va eixir del penal de Burgos i des d'aquella època som amics. A mi, dels comunistes, el que m'agradaria molt és que s'integraren en el nostre projecte.

—*Esquerra Unida els acusa de governar amb un programa de dreta liberal.*

— ¡Ha, ha, ha! Això és una frase feta. El que han de preguntar-se és per què persones qualificades com el mateix Santiago Carrillo o Jordi Solé Tura o Pilar bravo o Emèrit Bono vénen i són benvinguts en el PSOE, i treballen dins amb papers importants, de ministres, de consellers... ¡sí tenim de tot!

—*Aquests dies es parla molt de diàleg i de consens. El pacte amb Esquerra Unida està sevit.*

—Hem de governar amb tots. Evidentment, si Esquerra Unida accepta una política de menys confrontació, aquest camí és fàcil. Però no hi ha gens d'exclusió, en absolut.

—*La Diputació d'Alacant pesa més aquí que la Generalitat.*

—Crec que no. El seu pressupost és molt inferior a la tercera part del que disposa la Generalitat. Amb aquest argument econòmic acaba la discussió.

—*¿Quin paper farà en el pròxim període Antoni Fernández Valenzuela? ¿Serà recuperat per a feines institucionals?*

— És amic, l'estime molt. És un home d'empresa, amb capacitat d'iniciativa i de gestió. Pot haver comès algun error polític, i, en aquests moments, es troba a la banqueta d'un jugador de bàsquet. S'ha produït una sentència en la qual cap dels càrrecs que han estat objectes d'una acusació permanent s'han pogut ser declarats culpables i tots han eixit innocents. Com a militant del PSOE continua tenint els mateixos drets i obligacions que qualsevol altre. El que ell decideix fer i el que considere o no el partit en el futur és un tema que se m'escapa. Però ¡alerta! no és que jo tinga fitxatges com fan altres, per dir a aquest el recuperaré i a aquest altre no. Li passa com al ciclista que té una caiguda en una revolt per una punxada i després es recupera.

—*Hem donat exemples esportius o taurins a cada resposta.*

— És un llenguatge que la gent entén molt bé.

—*¿Ha perdut terreny a Alacant o hi continua tenint prou suport per mantenir-se fort?*

—Tot, prou no. Tot.

—*¿L'esperit valencianista està assegurat en el seu partit amb Cebrià Ciscar de diputat a Madrid?*

—Ciscar ha estat un magnífic conseller, ha fet una tasca important però... ¡no ens enganyem!, els projectes polítics i les lleis com la de l'Ús i Ensenyament no són d'un conseller. S'ha discutit a l'executiva del partit paràgraf per paràgraf. És una llei del partit. L'actual conseller, Antoni Escarré, és una persona d'un estil

diferent, i per a mi és una satisfacció que siga d'Alacant.

—*Vostè ha dit que hauria d'haver-hi més consellers d'aquestes terres.*

—Sí, perquè no s'és més valencià pel fet de ser de València, potser només s'és més valencianet.

—*Equilibrar la riquesa cap a les majories, amb pensions superiors i salaris més adquisitius, ¿no és la millor fórmula per crear vivenda?*

—El que passa és que s'han disparat uns mecanismes una mica incontrolats, com són els problemes de l'especulació de solars, de trànsit... I a les grans ciutats la vivenda ha saltat totalment. Encara que aquesta no és la solució, perquè l'eixida definitiva seria que no s'haguera de primar o ajudar i que tothom hi tinguera accés, com a solució de xoc i temporal cal esperar-ho. Però l'objectiu no és fer paternalisme sinó resoldre un problema crucial, encara que, en definitiva, és un pedaçc...

—*¿Un pedaçc?*

—Tota política d'ajuda de l'estat sempre ho és. Però si cal fer cirurgia social en una cosa tan important com és cobrir la necessitat i crear les 400.000 vivendes perquè excepcionalment falten, cal fer-ho. I després lluitar per crear les condicions per no haver de fer-ho mai més, perquè quede resolt per sempre.

—*¿El Enano i el Bonsai són el mateix?*

—Sí, i el Canijo. Sí, una persona molt prima i que menjava poc... No en to menyspreador, és una fórmula amistosa.

Ismael L. Belda